

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 14, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:712](#) 21-04-2026

Kan de klacht dat de grondslag voor de ontnemingsmaatregel zou komen te vervallen indien het middel in de strafzaak doel zou treffen, in de ontnemingszaak worden aangemerkt als middel als bedoeld in de wet?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:710](#) 21-04-2026

Kan de akte van uitreiking worden aangemerkt als een omstandigheid waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is als bedoeld in artikel 408 lid 2 Sv, nu in de akte van uitreiking enkel het parketnummer van vonnis politierechter, persoonsgegevens van verdachte en tussenkomst van de tolk in de Poolse taal zijn vermeld maar daaraan geen mededeling uitspraak is gehecht?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:708](#) 21-04-2026

Kon het hof vaststellen dat de dagvaarding in eerste aanleg in persoon aan de verdachte is uitgereikt, nu de akte van uitreiking inhoudt dat de dagvaarding aan de huisgenoot van de verdachte is uitgereikt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:707](#) 21-04-2026

Bewijsklacht opzet.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:706](#) 21-04-2026

Kan het aantal oogsten uit de bewijsmiddelen worden afgeleid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:690](#) 21-04-2026

Heeft het hof in strijd met artikel 57 en 63 Sr bij de strafoplegging niet betrokken dat de verdachte door het hof 's-Hertogenbosch op 9 februari 2022 is veroordeeld tot gevangenisstraf van zes maanden?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:689](#) 21-04-2026

Kunnen de klachten over de beslissing tot niet-ontvankelijkverklaring van vordering benadeelde partij worden aangemerkt als middel als bedoeld in de wet?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:688](#) 21-04-2026

Kon het hof oordelen dat het toegewezen bedrag van de vorderingen van de benadeelde partijen wegens de uit diefstal voortvloeiende materiële schade en de op grond van de schadevergoedingsmaatregel voor dat bedrag opgelegde betalingsverplichting moeten worden vermeerderd met een wettelijke rente vanaf datum van bewezenverklaarde doodslag?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:685](#) 21-04-2026

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het door de verdachte bij zijn verhoor door de politie opgegeven adres?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:684](#) 21-04-2026

Kon het hof de vordering benadeelde partij tot vergoeding van de schade door verlies aan het arbeidsvermogen gedeeltelijk afwijzen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:675](#) 21-04-2026

Kan de stelling dat het OM heeft nagelaten om de fenacetine nader te laten onderzoeken door het NFI, worden aangemerkt als een middel als bedoeld in de wet?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:661](#) 21-04-2026

Kan uit de bewijsvoering een begin van uitvoering van grooming worden afgeleid?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:659](#) 21-04-2026

Komt de moeder beroep toe op de vrijstellingsgrond van artikel 5b Leerplichtwet?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:658](#) 21-04-2026

Komt de vader een beroep toe op vrijstellingsgrond van artikel 5b Leerplichtwet?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:624](#) 21-04-2026

Heeft de rechtbank vastgesteld dat de sloepen in verband staan met het begaan van het strafbaar feit?

Annotatie

[Annotatie bij Hoge Raad 24 maart 2026, ECLI:NL:HR:2026:483.](#)

mr. dr. P.A.M. Mevis

ANNOTATIE

Annotatie bij Hoge Raad 24 maart 2026, ECLI:NL:HR:2026:483.

mr. dr. P.A.M. Mevis

1. Aan de strafrechtelijke rechtshandhaving zoals die met het onderhavig arrest in deze strafzaak eindigt, zit zowel een interessante materieelrechtelijke kant, als een te signaleren formeelrechtelijk aspect.
2. De kantonrechter had de verdachte veroordeeld voor overtreding van artikel 2:50 APV Den Haag, door de Hoge Raad geciteerd in r.o. 2.2 van het arrest. De verdachte had zich hinderlijk opgehouden in een voor het publiek toegankelijke ruimte, een belastingkantoor. Die gedraging vormde tegelijk onderdeel van een betoging. En dat maakt de zaken bepaald anders. Reeds de kantonrechter heeft daarbij mogelijk de kool en de geit willen sparen ten aanzien van zoiets grondrechtsgevoeligs als strafrechtstoepassing bij demonstraties. De kantonrechter veroordeelde de verdachte weliswaar, maar volstond met die schuldigverklaring; aan de verdachte is – naar artikel 9a Sr – geen straf opgelegd. Zie over ‘strafrechtstoepassing tijdens demonstraties’ in het bijzonder de inhoudelijk uitvoerige arresten van de Hoge Raad van 30 september 2025, ECLI:NL:HR:2025:1436, ECLI:NL:HR:2025:1313 en ECLI:NL:HR:2025:1437 in *NJ* 2025/324, 325 en 326, telkens m.nt. N. Rozemond. Die arresten kende de kantonrechter nog niet toen hij bijna drie jaar geleden, op 13 april 2023, vonnis wees.
3. De Hoge Raad vernietigt de veroordeling door de kantonrechter. Anders dan de A-G suggereert, doet de Hoge Raad de zaak vervolgens zelf af. Dat laatste is aangewezen, omdat de betreffende APV-bepaling vanwege de context van de betoging buiten toepassing moet blijven, waardoor iedere veroordeling na cassatie uitgesloten is. In de daarmee enig nog mogelijke uitspraak van ontslag van rechtsvervolging kan de Hoge Raad zelf voorzien. Hij moet daartoe wel, blijkens r.o. 3.6, de overwegingen van de kantonrechter en de eerste twee cassatieklachten, eerst en vooral gericht op de mogelijke bewezenverklaring, als het ware overslaan om – naar de woorden van de voorzitter van de kamer in een eerdere functie – in cassatie ‘door te kunnen pakken’ naar deze zuivere rechtskwestie in verband met (de onmogelijkheid van) de kwalificatie van het bewezenverklaarde onder de APV; vgl. M.J.

Borgers, 'Doorpakken in cassatie', *NJB* 2013/2122. Men mag daarbij aannemen respectievelijk hopen dat de Hoge Raad ook had 'doorgepakt' als de 'rechtvaardiging' van deze keuze om – naar r.o. 3.6 – 'de behandeling in cassatie te concentreren op de klachten van het derde cassatiemiddel', te weten dat de verdediging in feitelijke aanleg al het verweer had gevoerd dat de APV-verbodsbepaling 'onder meer' gelet op artikel 9 Grondwet buiten toepassing moet blijven, had ontbroken. De Hoge Raad vindt dat verweer blijkens de laatste volzin van r.o. 3.6 'van belang', maar dus kennelijk niet beslissend. Heeft de Hoge Raad met deze, ietwat curieuze toevoeging eerst en vooral duidelijk willen maken dat de lezer van het arrest vooral niet moet denken dat de Hoge Raad hier ingrijpt op basis van (een ruimere opvatting over) zijn bevoegdheid tot ambtshalve cassatie?

4. Dat de APV-bepaling in dit geval buiten toepassing moet blijven schuilt in en wordt pas zichtbaar bij een grondige studie van de – door de strafrechter te controleren – mogelijkheden om door toepassing van strafbepalingen uit gemeentelijke APV-verordeningen, de uitoefening van grondrechten te beperken. Die bescherming van de uitoefening van grondrechten schuilt, in het Nederlands grondwettelijk recht, niet uitsluitend in de enkele erkenning van een bepaald grondrecht in de Grondwet, maar vooral in een betrekkelijk strikt systeem van (regeling van) beperkingen van die uitoefening van grondrechten. Voor de adequate bescherming van grondrechtsuitoefening komt het daarmee naar Nederlandse verhoudingen aan op (controle van) de beperkingssystematiek, ook *voordat* naar het EVRM wordt gegrepen voor – bij strafrecht tijdens demonstraties – de 'chilling effect'-toets. Die laatstgenoemde toets heeft de kantonrechter blijkens r.o. 2.4 weliswaar ook uitgevoerd, maar daaraan had deze rechter niet kunnen toekomen.

5. In casu gaat het immers, zoals gezegd, om 'hinderlijk ophouden' in de zin van de APV Den Haag tijdens een demonstratie en daarmee om het grondrecht 'tot betoging' van artikel 9 Grondwet. Beperking van de uitoefening van dat grondrecht is mogelijk maar – naar artikel 9 lid 1 – 'behoudens ieders verantwoordelijkheid volgens de wet' en daarmee uitsluitend door de wet in formele zin, zoals (art. 139 van) het Wetboek van Strafrecht (Sr) inzake lokaalvredebreuk of de Wet openbare manifestaties (Wom). Ter uitvoering van die laatste wet is – reeds naar artikel 9 lid 2 Grondwet – regeling door de lagere wetgever, zoals de gemeente bij APV, mogelijk ('de wet kan regels stellen'), maar dan alleen voor zover die wet daarvoor een bevoegdheidsbasis biedt en dat ook slechts binnen de daartoe in die Wom bepaalde doelcriteria, die weer moeten blijven binnen de doelcriteria van artikel 9 lid 2 Grondwet.

6. Op dit punt gaat het *in casu* fout. De Wom laat inderdaad wel enige ruimte voor gemeentelijke strafbepalingen in de APV, maar alleen tot regeling van de gevallen waarin voor betogingen op openbare plaatsen een voorafgaande kennisgeving is vereist (art. 4 Wom), en dus niet tot het beperken van het betogingsrecht, zoals met de toepassing van artikel 2:50 APV

tijdens een demonstratie *in casu* wel gebeurt. Zo'n beperking van het recht op betoging is op grond van artikel 9 lid 1 Grondwet voorbehouden aan de wetgever in formele zin. Van belang is daarbij dat deze beperkingssystematiek van artikel 9 Grondwet, de Wom en (pas vervolgens en daarbinnen) de APV, *niet* omzeild kan worden door (de toepassing van) de *in casu* bestreden APV-bepaling te laten rusten op de *algemene* bevoegdheid van artikel 149 lid 1 jo. artikel 154 lid 1 Gemeentewet op grond waarvan een gemeente in verordeningen kan voorzien, die ook met straf kunnen worden gehandhaafd. Een 'APV-verbod hinderlijk ophouden' is als zodanig niet onmogelijk, maar de strafbepaling tot handhaving van dat APV-verbod kan niet worden toegepast bij een betoging als die toepassing een beperking van de uitoefening van dat recht tot betoging impliceert. Die toepassing van APV-strafbepalingen op grond van die algemene verordenende bevoegdheid moet in gevallen als deze, wijken voor de specifieke, beperktere regeling ter beperking van het grondrecht op betoging van artikel 9 Grondwet. Als gezegd kan – omgekeerd – het bezetten van een belastingkantoor als onderdeel van een demonstratie onder omstandigheden wel degelijk strafbaar zijn, maar dan uitsluitend op grond van – bijvoorbeeld – het genoemd misdrijf van artikel 139 Sr als wet in formele zin als bedoeld in artikel 9 lid 1 Grondwet, in dat geval dan wel *met* EVRM-toets. De hiervoor genoemde arresten van de Hoge Raad van 30 september 2025 bieden voorbeelden van toepassing van die strafbaarstelling tijdens een betoging.

7. De onderhavige zaak illustreert daarbij andermaal dat deze staatsrechtelijke verhoudingen door de strafrechter moeten worden gecontroleerd (in een 'volle toets'), alvorens die strafrechter de verdachte ter zake van een dergelijke APV-strafbepaling veroordeelt. In voorkomende strafzaken in de toekomst vindt die strafrechter daartoe een adequaat overzicht van de daartoe te bestuderen staats- en bestuursrechtelijke literatuur in de conclusie van A-G Paridaens voor het arrest van de Hoge Raad; zie ECLI:NL:PHR:2026:45.

8. Daarmee zijn we bij het belangrijke procesrechtelijke element dat in de onderhavige zaak schuilt, waarmee een meer algemeen punt van dreigend tekortschietende rechtsbescherming wordt blootgelegd. De lezer van het arrest heeft zich wellicht op het eerste oog verbaasd over het feit dat in dit arrest een (veroordelend) kantonrechtvonnis 'rechtstreeks' bij de Hoge Raad komt. Het betreft inderdaad een van de weinige voorbeelden van deze modaliteit. Dat heeft te maken met (een beperking in) het systeem van rechtsmiddelen in het Wetboek van Strafvordering (Sv).

9. De veroordeling ter zake van een APV-bepaling betreft *eo ipso* veroordeling ter zake van een *overtreding*; vgl. artikel 154 lid 3 Gemeentewet. Vanwege de toepassing van artikel 9a Sr als uitkomst van het rechtsgeding voor de kantonrechter, staat daartegen voor de verdachte geen hoger beroep open; vgl. artikel 404 lid 2 sub a Sv. Maar juist omdat het gaat om een bepaling van een lagere wetgever, staat – naar artikel 404 lid 4 Sv – tegen een dergelijk (veroordelend)

vonnis voor de verdachte *wel* beroep in cassatie open. Bepalend is, of de gedragsnorm in het voorschrift van die lagere wetgever staat; dat de strafbaarstelling in de formele wet, bijvoorbeeld in de WED, staat, maakt dat niet anders; vgl. HR 3 december 2024, ECLI:NL:HR:2024:1772, *NJ* 2025/25. Die mogelijkheid om bij wijze van uitzondering toch beroep in cassatie open te stellen is gecreëerd en (tot nu toe) door de wetgever behouden *juist teneinde* de cassatierechter te doen oordelen of die onderliggende, met strafrecht te handhaven bepaling in een verordening van een lagere wetgever wel houdbaar is binnen het, zeker in verband met de beperking van grondrechten zoals gezegd nogal eens strikte, systeem van staats- en bestuursrechtelijke bevoegdheden en (on)mogelijkheden. In artikel 427 lid 3 Sv wordt dienovereenkomstig cassatieberoep opengesteld tegen een veroordelend arrest van het gerechtshof in hoger beroep.

10. De onderhavige zaak laat andermaal zien hoe belangrijk die cassatievoorziening is, juist voor een strikte juridische toets van de verbindendheid en/of de toepassing van strafbepalingen van gedecentraliseerde wetgevers, zulks ter bescherming tegen de soms wat al te ‘geestdriftige voortvarendheid’ van – met name – de gemeentelijke APV-wetgever met niet toegelaten, met strafrecht te handhaven verbodsbepalingen. Het gaat daarbij, zoals *in casu*, om de zuivere rechtsvraag of de APV-bepaling wel kan worden toegepast, een kwestie die zich bij uitstek leent voor toets in cassatie in de ‘sprongcassatie’-modaliteit van artikel 404 lid 4 Sv. Datzelfde geldt voor de nog fundamentele vraag of een APV-bepaling überhaupt wel verbindend is, gegeven de systematiek van grondrechtsbeperking. Dat bleek in de APV-bepaling die in HR 24 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1946, *NJ* 2022/186 centraal stond (opnieuw: eerst in cassatie) niet het geval.

11. Het bovenstaande zou niet zo nadrukkelijk hoeven te worden opgeschreven, ware het niet dat deze cassatiemogelijkheid als controlerende uitzondering in het nieuwe Wetboek van Strafvordering – zoals het tot nu toe is vastgesteld – komt te vervallen. Naar artikel 5.4.1 Sv uit *Staatsblad* 2026/56 staat voor de verdachte geen hoger beroep open tegen een veroordeling ter zake van een overtreding waarbij – zoals *in casu* – artikel 9a Sr is toegepast of uitsluitend een geldboete is opgelegd tot maximaal € 250 (een verhoging met 500% t.o.v. de huidige grens van € 50 in art. 404 lid 2 Sv); zie artikel 5.5.1 MSv voor de vergelijkbare beperking van het beroep in cassatie tegen – in de nieuwe terminologie – een ‘eindarrest’ betreffende overtreding.

12. De onderhavige zaak illustreert hoe verkeerd deze abolitionistische benadering van de wetgever is; vgl. ook mijn bijdrage in *DD* 2022/46. De argumentatie van de wetgever overtuigt niet. Die begint in de memorie van toelichting (*Kamerstukken II* 2022/23, 36327, nr. 3, p. 1158; zie ook p. 1225 over het hoger beroep) met de klaroenstoot: ‘Het eerste [argument, PM] is dat de bijzondere regeling van dit artikel nooit is gebruikt.’ Naar het adagium ‘zeg nooit “nooit”’ is dat argument met de onderhavige zaak weerlegd, terwijl de uitzondering in HR 9 december

2003, ECLI:NL:HR:2003:AN7086, *NJ* 2024/153 en HR 10 februari 2004, ECLI:NL:HR:2004:AL8446, *NJ* 2004/452, m.nt. Knigge ook al nodig was om cassatieberoep mogelijk te maken. Net zoals in onderhavige zaak moest in *NJ* 2024/153 (eerst) de Hoge Raad, met vernietiging van de veroordeling in eerste aanleg, constateren dat de betreffende APV-bepaling buiten toepassing moest blijven, in dat geval omdat die trad in hetgeen waarin de wet al had voorzien. Als volgende argumenten wijst de memorie van toelichting naar de prejudiciële procedure ter beantwoording van zuivere rechtsvragen zoals die welke *in casu* rijzen, terwijl 'het slecht bij de regeling van de rechtsmiddelen past als er een mogelijkheid blijft om vonnissen aan de Hoge Raad voor te leggen'. De regeling van het cassatieberoep zou 'sterk [worden] gecompliceerd' als een mogelijkheid zou blijven bestaan om ook 'tegen eindvonnissen [en niet alleen eindarresten, PM] beroep in cassatie in te stellen'. Met alle respect: maar wat is er 'gecompliceerd' aan de onmiddellijke rechtsgang naar de Hoge Raad tegen een eindvonnis van een kantonrechter, zoals in de onderhavige zaak bewandeld? Is het (eerst eens) stellen van een prejudiciële vraag aan de Hoge Raad alvorens uitspraak te doen in een zaak als deze, niet oneindig gecompliceerder, gegeven de dan noodzakelijke betrokkenheid van alle procespartijen in die procedure en met de onvermijdelijke onderbreking van de behandeling van de strafzaak ter zake van deze APV-overtreding voor – ten minste – enige maanden? 'Nog afgezien' van het punt dat de kantonrechter de noodzaak van het stellen van een vraag kennelijk niet heeft onderkend, hoewel de wettelijke regeling van de PJV-procedure in de artikel 553-555 Sv ten tijde van de behandeling van de zaak al in werking was. Die PJV-procedure is vooral ingericht voor de 'zaakoverstijgende' rechtsvragen die ook voor andere gerechten van belang zijn. Daarvan zal bij een tot een gemeente beperkte APV niet snel sprake zijn. Ten aanzien van die PJV-procedure heeft de Hoge Raad bovendien een alleszins begrijpelijke voorkeur voor een rechtsgang waarin de rechtsvraag hem via de gewone, directe weg van cassatieberoep tegen een afgeronde rechtsgang of via cassatie in belang der wet (hetgeen ook direct tegen een rechtbankvonnis mogelijk is) met een eindbeslissing wordt voorgelegd. Dat is precies de weg die *in casu* onder geldend recht kon worden behandeld om de rechtsvraag op een alleszins adequate wijze (inclusief een capaciteitsargument) en goed voorbereid bij de Hoge Raad te krijgen.

13. De formeel-algemene argumentatie in de memorie van toelichting gaat daarbij bovendien geheel voorbij aan de materiële kern van de noodzaak van het behoud van de bestaande cassatiemogelijkheid. Dat materiële punt betreft immers niets minder dan de (rechterlijke controle) op het systeem van beperking van – alweer: niets minder dan – grondrechtenuitoefening door burgers. De onderhavige zaak illustreert (opnieuw) dat en hoezeer die controle in cassatie nodig is, nu in deze zaak de kantonrechter de verdachte veroordeelde op grond van een APV-bepaling die bij zuivere toets van nationaal recht reeds buiten toepassing had moeten blijven (nogmaals: het gaat nog niet om de *chilling effect*-toets),

terwijl gemeenten in andere gevallen in een überhaupt niet houdbare, onverbindende APV blijken te hebben voorzien. Van extra gewicht is daarbij dat in de onderhavige zaak opnieuw eerst in cassatie de vinger op de juiste, zij het zere plek wordt gelegd. Het kan tegen deze achtergrond niet zo zijn, dat de verdachte voor de in casu bepaald ook in het algemeen belang betekenisvolle controle en handhaving van het systeem van grondrechtsbeperking door de Hoge Raad, afhankelijk is van de straf die de kantonrechter oplegt, waarbij onder het nieuwe artikel 5.4.1 MSv de verdachte meer geholpen is met een veroordeling tot € 251 dan met toepassing van artikel 9a Sr. En oh ja, in HR 24 december 2021, ECLI:NL:HR:2021:1946, *NJ* 2022/186 kon de Hoge Raad de verbindendheid van de onderliggende APV-bepaling (rechtstreeks en direct na de rechtbank) toetsen, vanwege de toevallige omstandigheid dat die APV-bepaling gebruikt was om beslag op voorwerpen te leggen. Daardoor kon de toets van de APV-bepaling in die zaak via de – in de nieuwe strafvordering te behouden – beklagprocedure van artikel 552a Sv van de rechtbank (rechtstreeks) bij de Hoge Raad komen die, de goede verstaander raadt het al, eerst in cassatie de onverbindendheid van die APV-bepaling vaststelt en uitlegt. Die toets en de uitkomst daarvan in verband met de bescherming van grondrechtsuitoefening gaat daarbij uiteraard het summiere karakter van die artikel 552a Sv-beklagprocedure op (andere) onderdelen daarvan te buiten, zoals (alweer) de Hoge Raad in cassatie moest uitleggen.

14. In de nota naar aanleiding van de verslagen, *Kamerstukken II* 2023/24, 36327, nr. 11, p. 456 staat de opmerking: 'De gewenste controle door de Hoge Raad blijft bestaan, maar krijgt nu op een andere wijze vorm.' Nu die controle niet via die 'andere wijze' van de PJV-procedure te verwachten is, blijft de invulling van de vastgestelde 'gewenste' controle over. Daartoe, zo moet de conclusie zijn, dient dit evidente punt van noodzakelijke en adequate rechterlijke bescherming door de scherpe blik van (kennelijk eerst) de Hoge Raad tegen onjuiste beperking van grondrechtsuitoefening en tegen andere onmogelijkheden in de strafbepalingen van gedelegeerde wetgevers, de gemeenten voorop, in een van de Aanvullingswetten nieuw Wetboek van Strafvordering te worden gecorrigeerd. Zoals de Tweede Kamer in het verleden overigens al eens eerder moest doen, te weten bij de Wet uitsluiting beroep in lichte overtredingszaken en invoering verplichte schriftuur van een advocaat, *Stb.* 1999, 467 en bij de Wet stroomlijnen hoger beroep uit *Stb.* 2006, 470. De Hoge Raad merkt in zijn advies over het concept voor Boek 5 Sv op dat de vraag rijst of 'de (theoretische) uitzondering [van deze cassatiemogelijkheid, PM] voldoende (praktisch) bestaansrecht heeft'. Te betwijfelen valt of de Hoge Raad die vraag thans, gegeven het onderhavige arrest, nog steeds zou beantwoorden in de richting van een advies tot afschaffing van die uitzondering. Het gaat (immers) om adequate rechterlijke controle op het in acht nemen van wettelijke (bevoegdheids)grenzen inzake regelingen tot beperking van de uitoefening van grondrechten en in zoverre dus om meer dan de rechtsbescherming van de

verdachte in deze of andere concrete strafzaken. Die grenzen en de bewaking daarvan is, zoals we zagen, een betrekkelijk essentieel onderdeel van het Nederlandse systeem van grondrechtsbescherming. Daarmee raakt het al dan niet behouden van deze rechtsgang aan de invulling van de nieuwe Algemene bepaling van de Grondwet inzake het waarborgen van 'de grondrechten en de democratische rechtsstaat'. Een te gesloten, louter op de interne systematiek van het Wetboek van Strafvordering gebaseerde argumentatie, voor zover al overtuigend, moet voor dat belang wijken.

RECHTSPRAAK

Heeft de rechtbank vastgesteld dat de sloepen in verband staan met het begaan van het strafbaar feit?

Heeft de rechtbank vastgesteld dat de sloepen in verband staan met het begaan van het strafbaar feit?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de onttrekking aan het verkeer van twee inbeslaggenomen sloepen.

Artikel 36d Sr:

“Vatbaar voor onttrekking aan het verkeer zijn bovendien de aan de dader of verdachte toebehorende voorwerpen van zodanige aard dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of met het algemeen belang, welke bij gelegenheid van het onderzoek naar het door hem begane feit, dan wel het feit waarvan hij wordt verdacht, zijn aangetroffen, doch alleen indien de voorwerpen kunnen dienen tot het begaan of de voorbereiding van soortgelijke feiten, dan wel tot de belemmering van de opsporing daarvan.”

Met het ‘feit’ in artikel 36c en 36d Sr wordt een begaan strafbaar feit bedoeld. De rechter die bij afzonderlijke beschikking als bedoeld in artikel 36b lid 1, aanhef en onder 4°, Sr de onttrekking aan het verkeer oplegt, zal moeten vaststellen dat het inbeslaggenomen voorwerp in een in artikel 36c of 36d Sr beschreven verband staat tot een begaan strafbaar feit. (Vgl. HR 25 januari 2022, ECLI:NL:HR:2022:37.)

De rechtbank heeft bij haar oordeel dat de inbeslaggenomen sloepen op grond van artikel 36d Sr vatbaar zijn voor onttrekking aan het verkeer, niet tot uitdrukking gebracht met welk begaan strafbaar feit deze sloepen in verband staan. De door de rechtbank in aanmerking genomen omstandigheid dat de rompnummers van de sloepen niet met voldoende zekerheid kunnen worden vastgesteld waardoor de herkomst en de eigendom van de sloepen oncontroleerbaar zijn, volstaat ook niet voor dat oordeel. Het oordeel van de rechtbank is daarom ontoereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;
- wijst de zaak terug naar de rechtbank Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:624

Zaaknummer: 25/00366

Rechters: C.N. Dalebout, F. Posthumus en V. van den Brink

Advocaten: T. Straten

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Komt de vader een beroep toe op vrijstellingsgrond van artikel 5b Leerplichtwet?

Komt de vader een beroep toe op vrijstellingsgrond van artikel 5b Leerplichtwet?

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze heeft de advocaat L.E.G. van der Hut bij schriftuur en bij aanvullende schriftuur cassatiemiddelen voorgesteld.

De advocaat-generaal P.H.P.H.M.C. van Kempen heeft geconcludeerd tot verwerping van het cassatieberoep.

De raadvrouw van de verdachte heeft daarop schriftelijk gereageerd.

Waar het in deze zaak om gaat

In deze zaak heeft de verdachte op grond van zijn geloofsovertuiging, de Tasawwuf, een beroep gedaan op vrijstelling van de verplichting ervoor te zorgen dat zijn dochter als leerling van een school staat ingeschreven, als bedoeld in artikel 5, aanhef en onder b, van de Leerplichtwet 1969. Dit beroep is gedaan in verband met 'overwegende bedenkingen' (hierna ook: bezwaren) tegen de richting van het onderwijs op alle scholen die binnen redelijke afstand van de woning van de verdachte zijn gelegen. Het hof heeft de bezwaren van de verdachte voldoende concreet en zwaarwegend geoordeeld voor zover die zien op het onderwijs op (soennitisch) islamitische, joodse, antroposofische en christelijke basisscholen. Het beroep op de vrijstelling is echter afgewezen, omdat de bezwaren van de verdachte tegen het onderwijs op openbare scholen niet zijn aan te merken als voldoende concreet en zwaarwegend. In deze cassatieprocedure wordt onder meer tegen dit oordeel van het hof opgekomen.

De Hoge Raad zet in dit arrest uiteen wat het toetsingskader is voor de beoordeling van een beroep op de genoemde vrijstelling van de inschrijfplicht. De eerdere rechtspraak van de Hoge Raad wordt daartoe verduidelijkt en op onderdelen nader ingevuld en aangescherpt.

De reden daarvoor is allereerst dat in de praktijk vragen bestaan over de manier waarop dat toetsingskader moet worden toegepast. Daarnaast beoogt de Hoge Raad met de nadere invulling en aanscherping van het toetsingskader duidelijkheid te verschaffen over de grenzen die het recht op onderwijs – zoals dat in de loop van de tijd vorm heeft gekregen in de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) en in internationaalrechtelijke en Unierechtelijke bepalingen – stelt aan de mogelijkheid om een beroep op vrijstelling van de inschrijfplicht te honoreren wegens overwegende bedenkingen. Deze begrenzing houdt verband met de toegenomen betekenis van het recht op onderwijs voor een volwaardige deelname aan de samenleving sinds de introductie van de vrijstellingsgrond in de Leerplichtwet 1900 en de handhaving daarvan in de nu geldende Leerplichtwet 1969. Van de overheid mag daarbij actief optreden worden gevergd om de Leerplichtwet 1969 te handhaven, zo nodig langs strafrechtelijke weg.

Samengevat komt het oordeel van de Hoge Raad erop neer dat met betrekking tot openbare scholen alleen nog met succes een beroep kan worden gedaan op de hiervoor genoemde vrijstellingsgrond als komt vast te staan dat het onderwijs op alle openbare scholen binnen redelijke afstand van de woning, voor zover dat onderwijs godsdienstig, levensbeschouwelijk of maatschappelijk van aard is, niet plaatsvindt op een objectieve, kritische en pluralistische manier. Dit zal in de praktijk betekenen dat een beroep op deze vrijstellingsgrond, waar het gaat om openbaar onderwijs, nog slechts onder uitzonderlijke omstandigheden zal kunnen slagen.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de bedenkingen van de verdachte met betrekking tot de openbare scholen op redelijke afstand van de woning onvoldoende concreet en onvoldoende zwaarwegend zijn en dat daarom de verdachte geen beroep toekomt op de vrijstelling als bedoeld in artikel 5, aanhef en onder b, Lpw.

Het hof heeft geoordeeld dat de door de verdachte aangevoerde ‘overwegende bedenkingen’ verband houden met ernstige gemoedsbezwaren die berusten op een voldoende welbepaalde godsdienstige overtuiging of levensbeschouwing, de Tasawwuf. Het hof heeft deze bezwaren, voor zover zij de richting betreffen van het onderwijs op openbare scholen binnen redelijke afstand van de woning, onvoldoende concreet en onvoldoende zwaarwegend geoordeeld. Daaraan heeft het hof onder meer het volgende ten grondslag gelegd. Het hof heeft tot uitgangspunt genomen dat het onderwijs op openbare scholen zich kenmerkt door levensbeschouwelijke neutraliteit, zoals dat voortvloeit uit artikel 23 lid 3 van de Grondwet en uit artikel 8 lid 3, aanhef en onder c, van de Wet op het primair onderwijs. Vervolgens heeft het hof overwogen dat niet is gebleken dat wat de verdachte en de medeverdachte vanuit hun

geloofsovertuiging aan hun dochter willen meegeven, wordt tegengesproken of afgekeurd op openbare scholen. De bezwaren dat de (geloofs)ontwikkeling van hun dochter wordt geschaad als zij op een openbare school met andere geloofsovertuigingen bekend zou raken, of dat zij daarvan in de war kan raken of gaan twijfelen en dat zij zonder het juiste onderwijs “het paradijs niet binnen zal gaan”, sluiten volgens het hof per definitie iedere vorm van onderwijs uit, behalve onderwijs in de eigen specifieke leer van de Tasawwuf en zijn, zonder verdere onderbouwing, naar het oordeel van het hof geen concrete en zwaarwegende bezwaren tegen het onderwijs dat een school kan bieden. Ook anderszins zijn volgens het hof dergelijke concrete en zwaarwegende bezwaren niet door de verdachte en de medeverdachte aangevoerd of aannemelijk geworden.

Het oordeel van het hof dat de verdachte geen beroep toekomt op de vrijstelling als bedoeld in artikel 5, aanhef en onder b, Lpw getuigt in het licht van wat onder 4 is uiteengezet, niet van een onjuiste rechtsopvatting. Het is ook toereikend gemotiveerd, nu in dat oordeel tot uitdrukking komt dat niet is komen vast te staan dat het onderwijs op alle openbare scholen binnen een redelijke afstand van de woning, voor zover dat onderwijs godsdienstig, levensbeschouwelijk of maatschappelijk van aard is, niet voldoet aan de maatstaf van kennis- en informatieoverdracht op een objectieve, kritische en pluralistische manier.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:658

Zaaknummer: 24/03974

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien, T. Kooijmans, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Komt de moeder beroep toe op de vrijstellingsgrond van artikel 5b Leerplichtwet?

Komt de moeder beroep toe op de vrijstellingsgrond van artikel 5b Leerplichtwet?

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze heeft de advocaat L.E.G. van der Hut bij schriftuur en bij aanvullende schriftuur cassatiemiddelen voorgesteld.

De advocaat-generaal P.H.P.H.M.C. van Kempen heeft geconcludeerd tot verwerping van het cassatieberoep.

De raadvrouw van de verdachte heeft daarop schriftelijk gereageerd.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de bedenkingen van de verdachte met betrekking tot de openbare scholen op redelijke afstand van de woning onvoldoende concreet en onvoldoende zwaarwegend zijn en dat daarom de verdachte geen beroep toekomt op de vrijstelling als bedoeld in artikel 5, aanhef en onder b, van de Leerplichtwet 1969.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in het arrest dat de Hoge Raad vandaag heeft uitgesproken in de zaak 24/03974, ECLI:NL:HR:2026:658.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:659

Zaaknummer: 24/03975

Rechters: A.L.J. van Strien, T. Kooijmans, R. Kuiper, F. Posthumus en M.J. Borgers

Advocaten: L.E.G. van der Hut

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan uit de bewijsvoering een begin van uitvoering van grooming worden afgeleid?

Kan uit de bewijsvoering een begin van uitvoering van grooming worden afgeleid?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van de tenlastegelegde poging tot 'grooming' zoals bedoeld in artikel 248e (oud) van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr). Het voert daartoe aan dat uit de bewijsvoering niet een begin van uitvoering van dat misdrijf kan worden afgeleid.

Voor een strafbare poging is vereist dat er gedragingen zijn verricht die kunnen worden beschouwd als een begin van uitvoering van het voorgenomen misdrijf. Dat is het geval bij gedragingen die naar hun uiterlijke verschijningsvorm zijn gericht op de voltooiing van het voorgenomen misdrijf. De vraag of sprake is van zulke gedragingen, laat zich niet in algemene zin beantwoorden. Het komt aan op een beoordeling van de concrete omstandigheden van het geval. Algemene regels kunnen daarvoor niet worden gegeven.

Een belangrijke beoordelingsfactor is daarbij hoe dicht de vastgestelde gedragingen bij de voltooiing van het voorgenomen misdrijf lagen, bijvoorbeeld in tijd en/of plaats, en hoe concreet deze daarop waren gericht. Daarmee wordt ook afbakening van de poging ten opzichte van de strafbare voorbereiding bevorderd. Verder kan het bij poging gaan om een samenstel van gedragingen, met inbegrip van die van eventuele deelnemers. De aard van het misdrijf kan van belang zijn, maar niet noodzakelijk is dat al een bestanddeel van het misdrijf is vervuld. (Vgl. HR 30 maart 2021, ECLI:NL:HR:2021:388 en HR 28 maart 2023, ECLI:NL:HR:2023:479).

Het hof heeft het volgende vastgesteld. De verdachte heeft op 14 maart 2022 seksueel getinte berichten gestuurd aan de toen 15-jarige aangeefster die af en toe bij hem thuis op zijn kinderen paste. Hij was op de hoogte van de leeftijd van de aangeefster en heeft haar geappt seks met haar te willen. De verdachte heeft geprobeerd de aangeefster te bewegen bij hem

langs te komen om seks te hebben, maar zij is niet op dat voorstel ingegaan. Gelet op de aard en inhoud van de aan de aangeefster verstuurd berichten heeft het hof geoordeeld dat de verdachte daarmee een concreet voorstel tot een ontmoeting heeft gedaan met het oogmerk ontuchtige handelingen met de minderjarige aangeefster te plegen, dat een begin van uitvoering vormt van het delict grooming.

Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Daarbij is van belang dat de berichten die de verdachte heeft verstuurd, zoals weergegeven in de bewijsmiddelen, zich niet beperken tot seksuele toespelingen, maar ook concreet aansturen op een ontmoeting die erop gericht is de ontuchtige handelingen in de praktijk te brengen.

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:661

Zaaknummer: 24/04428

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan de stelling dat het OM heeft nagelaten om de fenacetine nader te laten onderzoeken door het NFI, worden aangemerkt als een middel als bedoeld in de wet?

Kan de stelling dat het OM heeft nagelaten om de fenacetine nader te laten onderzoeken door het NFI, worden aangemerkt als een middel als bedoeld in de wet?

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze heeft de advocaat A. Jhingoer bij schriftuur cassatiemiddelen voorgesteld.

De advocaat-generaal P.T.C. van Kampen heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

Beoordeling van het eerste, het tweede en het derde cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het vierde cassatiemiddel

Als cassatierechter onderzoekt de Hoge Raad alleen cassatiemiddelen (klachten) als in de wet bedoeld. Als een zodanig cassatiemiddel kan alleen gelden een stellige en duidelijke klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen. De in het vierde cassatiemiddel aangeduide klacht voldoet niet aan dit vereiste, zodat zij onbesproken moet blijven.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:675

Zaaknummer: 24/01875

Rechters: C. Caminada, F. Posthumus en V. van den Brink

Advocaten: A. Jhingoer

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kon het hof de vordering benadeelde partij tot vergoeding van de schade door verlies aan het arbeidsvermogen gedeeltelijk afwijzen?

Kon het hof de vordering benadeelde partij tot vergoeding van de schade door verlies aan het arbeidsvermogen gedeeltelijk afwijzen?

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze hebben de advocaten R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo bij schriftuur een cassatiemiddel voorgesteld.

Namens de [benadeelde] heeft de advocaat D.M.H. Rademakers bij schriftuur cassatiemiddelen voorgesteld.

De advocaat-generaal V.M.A. Sinnige heeft geconcludeerd tot verwerping van het beroep.

De raadslieden van de verdachte hebben daarop schriftelijk gereageerd.

Beoordeling van het cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel dat namens de benadeelde partij is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt over de gedeeltelijke afwijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij voor zover deze betrekking heeft op schade door verlies van arbeidsvermogen.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen die namens de benadeelde partij zijn voorgesteld

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge

Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de opgelegde gevangenisstraf van drie maanden en de mate waarin de redelijke termijn is overschreden, volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissing over de vordering tot vergoeding van schade door verlies aan arbeidsvermogen van de [benadeelde] voor zover die vordering is afgewezen;
- verklaart de vordering van de benadeelde partij in zoverre niet-ontvankelijk;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:684

Zaaknummer: 24/00208

Rechters: T. Kooijmans, C. Caminada en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het door de verdachte bij zijn verhoor door de politie opgegeven adres?

Had de dagvaarding in hoger beroep moeten worden betekend op het door de verdachte bij zijn verhoor door de politie opgegeven adres?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend (uitgereikt).

Uit de stukken moet worden afgeleid dat de verdachte ten tijde van het betekenen van de dagvaarding niet was gedetineerd, dat hij niet stond ingeschreven in de BRP en dat van hem een adres uit de stukken blijkt, dat voor de hand ligt en redelijkerwijs als feitelijke woon- of verblijfplaats van de verdachte zou kunnen gelden, namelijk het adres dat de verdachte bij zijn verhoor door de politie heeft opgegeven, [a-straat 1] in [plaats] . Uit de stukken volgt echter niet dat de dagvaarding in hoger beroep ter uitreiking is aangeboden op dat adres van de verdachte. Het oordeel van het hof dat de dagvaarding in hoger beroep geldig is betekend is daarom, gelet op wat onder 2.4 is vooropgesteld, niet begrijpelijk. Daaraan doet niet af dat een afschrift van de dagvaarding naar het genoemde adres in [plaats] is verzonden, nu deze verzending geen deel uitmaakt van de betekening.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- verklaart de betekening van de dagvaarding in hoger beroep nietig.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:685

Zaaknummer: 24/00712

Rechters: T. Kooijmans, F. Damsteegt en V. van den Brink

Advocaten: M.I. L'Ghdas

Wetsartikelen: art. 310 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat het toegewezen bedrag van de vorderingen van de benadeelde partijen wegens de uit diefstal voortvloeiende materiële schade en de op grond van de schadevergoedingsmaatregel voor dat bedrag opgelegde betalingsverplichting moeten worden vermeerderd met een wettelijke rente vanaf datum van bewezenverklaarde doodslag?

Kon het hof oordelen dat het toegewezen bedrag van de vorderingen van de benadeelde partijen wegens de uit diefstal voortvloeiende materiële schade en de op grond van de schadevergoedingsmaatregel voor dat bedrag opgelegde betalingsverplichting moeten worden vermeerderd met een wettelijke rente vanaf datum van bewezenverklaarde doodslag?

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze hebben de advocaten R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo bij schriftuur cassatiemiddelen voorgesteld.

Namens de benadeelde partijen [benadeelde 1] en [benadeelde 2] heeft de advocaat R. Spoelstra een verweerschrift ingediend.

De advocaat-generaal D.J.M.W. Paridaens heeft geconcludeerd tot vernietiging van de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de aanvangsdatum van de wettelijke rente voor de materiële schade ter hoogte van € 5,518,95 in verband met het onder 3 bewezenverklaarde, tot bepaling van deze aanvangsdatum op telkens 21 oktober 2020, tot verwerping van het beroep voor het overige en tot eventuele vernietiging van de opgelegde gevangenisstraf en vermindering daarvan vanwege de overschrijding van de redelijke termijn.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het toegewezen bedrag van de vorderingen van de benadeelde partijen [benadeelde 3] , [benadeelde 1] en [benadeelde 2] wegens de uit de onder 3 bewezenverklarde diefstal voortvloeiende materiële schade en de op grond van de schadevergoedingsmaatregel voor dat bedrag opgelegde betalingsverplichting, moeten worden vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 31 maart 2020.

Ten laste van de verdachte is onder 1 en 3 bewezenverklaard dat:

“hij in maart 2020 te [plaats] [slachtoffer] opzettelijk van het leven heeft beroofd, immers heeft verdachte die [slachtoffer] met een hand bij de keel vastgepakt en zijn arm om de nek van die [slachtoffer] geslagen en vervolgens – gedurende langere tijd – met kracht de keel dichtgeknepen en dichtgedrukt, waardoor die [slachtoffer] geen lucht kon krijgen;

hij in de periode van 27 april 2020 tot en met 21 oktober 2020 in Nederland, geldbedragen (tot een totale waarde van 5.518,95 euro), die aan de nabestaanden/erfgenamen van [slachtoffer] toebehoorden, heeft weggenomen met het oogmerk om het zich wederrechtelijk toe te eigenen, terwijl verdachte zich de toegang tot de plaats van het misdrijf heeft verschaft en die weg te nemen geldbedragen onder zijn bereik heeft gebracht door middel van een valse sleutel.”

De benadeelde partijen hebben schade gevorderd wegens zowel het onder 1 als het onder 3 bewezenverklarde feit. De schade die wordt gevorderd wegens feit 3 betreft het gestolen geldbedrag van € 5.518,95. Een schriftelijke, namens de benadeelde partijen ingediende vordering houdt in dat daarbij aanspraak wordt gemaakt op de wettelijke rente vanaf de laatste dag van de bewezenverklarde pleegperiode. Het hof heeft de vorderingen van de benadeelde partijen geheel toegewezen, waarbij de toegewezen materiële schade wegens het onder 3 bewezenverklarde feit € 5.518,95 bedraagt. Het hof heeft ten aanzien van de schade als gevolg van zowel het onder 1 bewezenverklarde als het onder 3 bewezenverklarde, bepaald dat de wettelijke rente aanvangt op 31 maart 2020.

De benadeelde partij kan betaling van de wettelijke rente vorderen over het bedrag dat zij aan schade heeft geleden. In beginsel is de wettelijke rente op grond van artikel 6:83, aanhef en onder b, van het Burgerlijk Wetboek zonder ingebrekestelling verschuldigd vanaf het moment waarop de schade die het gevolg is van de onrechtmatige daad van de verdachte, is ingetreden. (Vgl. HR 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793, rechtsoverweging 2.4.1 en 2.5.)

Het hof heeft de vorderingen van de benadeelde partijen voor zover die de materiële schade als gevolg van het onder 3 bewezenverklarde betreffen, toegewezen tot een bedrag van € 5.518,95, voor dat bedrag de schadevergoedingsmaatregel opgelegd en heeft daarbij bepaald dat dit bedrag wordt vermeerderd met de wettelijke rente vanaf 31 maart 2020. Daarmee heeft

het hof geoordeeld dat wat betreft de verschuldigdheid van de wettelijke rente de datum van 31 maart 2020 moet worden aangemerkt als de datum waarop deze materiële schade is ingetreden.

In aanmerking genomen dat deze materiële schade is ontstaan uit het onder 3 bewezenverklaarde feit, dat is gepleegd in de periode van 27 april 2020 tot en met 21 oktober 2020, is het oordeel van het hof dat deze materiële schade is ingetreden op 31 maart 2020 niet begrijpelijk.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en wat betreft het bedrag van € 5.518,95 de aanvangsdatum van de wettelijke rente bepalen op 21 oktober 2020.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van twaalf jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf en voor zover de aanvangsdatum van de wettelijke rente over de materiële schade van € 5.518,95 is bepaald op 31 maart 2020;
- vermindert de duur van de opgelegde gevangenisstraf in die zin dat deze elf jaren en elf maanden belooft;
- bepaalt de aanvangsdatum van de wettelijke rente over de materiële schade van € 5.518,95 op

21 oktober 2020;

- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:688

Zaaknummer: 24/04044

Rechters: V. van den Brink, C. Caminada en T. Kooijmans

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kunnen de klachten over de beslissing tot niet-ontvankelijkverklaring van vordering benadeelde partij worden aangemerkt als middel als bedoeld in de wet?

Kunnen de klachten over de beslissing tot niet-ontvankelijkverklaring van vordering benadeelde partij worden aangemerkt als middel als bedoeld in de wet?

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het in de zaak met parketnummer 05-177756-20 tenlastegelegde voor zover het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte opzettelijk heeft gehandeld. Het keert zich onder meer tegen het oordeel van het hof dat de verdachte de aanmerkelijke kans op dodelijk letsel heeft aanvaard, terwijl het hof heeft vastgesteld dat de verdachte dacht dat het wapen op de veiligheidspal stond.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van de schriftuur die namens de benadeelde partij is ingediend

Als cassatierechter onderzoekt de Hoge Raad alleen cassatiemiddelen (klachten) als in de wet bedoeld. Dat geldt ook voor cassatiemiddelen als bedoeld in artikel 437 lid 3 van het Wetboek van Strafvordering. Als zo'n cassatiemiddel kan alleen gelden een stellige en duidelijke klacht over een rechtspunt betreffende haar vordering. De schriftuur voldoet niet aan dit vereiste, zodat deze onbesproken moet blijven.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van acht jaren.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf;
- vermindert deze in die zin dat deze zeven jaren en elf maanden belooft;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:689

Zaaknummer: 24/04190

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Heeft het hof in strijd met artikel 57 en 63 Sr bij de strafoplegging niet betrokken dat de verdachte door het hof 's-Hertogenbosch op 9 februari 2022 is veroordeeld tot gevangenisstraf van zes maanden?

Heeft het hof in strijd met artikel 57 en 63 Sr bij de strafoplegging niet betrokken dat de verdachte door het hof 's-Hertogenbosch op 9 februari 2022 is veroordeeld tot gevangenisstraf van zes maanden?

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze heeft de advocaat G.W.L.A.M. Koppen bij schriftuur cassatiemiddelen voorgesteld.

Namens de benadeelde partij [benadeelde] heeft de advocaat J.A.J. Hooymayers een schriftelijk stuk ingediend.

De advocaat-generaal D.J.M.W. Paridaens heeft geconcludeerd tot vernietiging van de bestreden uitspraak, maar enkel wat betreft de duur van de opgelegde gevangenisstraf, en tot een zodanige beslissing als de Hoge Raad op grond van artikel 440 Sv gepast zal voorkomen en tot verwerping van het beroep voor het overige.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de strafoplegging. Het klaagt in het bijzonder dat het hof in strijd met artikel 57 en 63 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) bij de strafoplegging niet heeft betrokken dat de verdachte door het gerechtshof 's-Hertogenbosch op 9 februari 2022 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden.

Het hof heeft geoordeeld dat bij de strafoplegging tot uitgangspunt moet worden genomen dat het toepasselijke strafmaximum in deze zaak 64 maanden gevangenisstraf bedraagt. Dit oordeel is niet juist, nu uit de onder 3.2.3 weergegeven inhoud van het Uittreksel Justitiële Documentatie kan worden afgeleid dat de verdachte na de in deze zaak bewezenverklarde misdrijven is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor oplichting, meermalen gepleegd. Het toepasselijke strafmaximum in deze zaak bedroeg daarom, gelet op wat onder 3.3 is overwogen, 58 maanden gevangenisstraf. Daaraan doet niet af dat het hof, na aftrek van 7 maanden gevangenisstraf wegens overschrijding van de redelijke termijn, uiteindelijk een gevangenisstraf onder dat strafmaximum heeft opgelegd, nu die aftrek moet plaatsvinden op de straf die zonder deze overschrijding zou zijn opgelegd (vgl. HR 17 juni 2008, ECLI:NL:HR:2008:BD2578, rechtsoverweging 3.21).

Het cassatiemiddel slaagt.

De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en de straf bepalen met inachtneming van artikel 63 in samenhang met artikel 57 Sr. Uit de strafmotivering van het hof, weergegeven onder 3.2.2, komt naar voren dat het hof de maximaal mogelijke gevangenisstraf heeft willen opleggen. Het hof heeft de overschrijding van de redelijke termijn in eerste aanleg en in hoger beroep gecompenseerd door de op te leggen gevangenisstraf met 7 maanden te verminderen. Gelet hierop zal de Hoge Raad, met vernietiging van de bestreden uitspraak in zoverre, de gevangenisstraf bepalen op 51 maanden.

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De verdachte bevindt zich in voorlopige hechtenis. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. In het licht van de beperkte mate van overschrijding van de redelijke termijn volstaat de Hoge Raad met het oordeel dat de redelijke termijn is overschreden, en is er geen aanleiding om aan dat oordeel enig ander rechtsgevolg te verbinden.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de opgelegde gevangenisstraf;
  - bepaalt dat deze 51 maanden belooft;
  - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:690

Zaaknummer: 24/04335

Rechters: C.N. Dalebout, F. Damsteegt en V. van den Brink

Advocaten: G.W.L.A.M. Koppen

Wetsartikelen: art. 63 Sr en art. 57 Sr

RECHTSPRAAK

Kan het aantal oogsten uit de bewijsmiddelen worden afgeleid?

Kan het aantal oogsten uit de bewijsmiddelen worden afgeleid?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel ontoereikend is gemotiveerd, omdat uit de door het hof gebruikte bewijsmiddelen niet blijkt dat twee eerdere oogsten hebben plaatsgevonden.

De schatting door het hof van het door de betrokkene wederrechtelijk verkregen voordeel is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft aan die schatting immers ten grondslag gelegd enerzijds dat de betrokkene wederrechtelijk voordeel heeft verkregen uit het bewezenverklaarde feit, maar anderzijds dat het gaat om het voordeel uit “twee eerdere oogsten”, terwijl uit het door het hof gebruikte bewijsmiddel niet volgt dat sprake is geweest van twee oogsten ten aanzien waarvan voldoende aanwijzingen bestaan dat het telen van de betreffende planten door de betrokkene heeft plaatsgevonden.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Den Haag, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:706

Zaaknummer: 24/00089

Rechters: A.L.J. van Strien, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht opzet.

Bewijsklacht opzet.

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze hebben de advocaten J. Kuijper en S.J. van der Woude bij schriftuur een cassatiemiddel voorgesteld.

De advocaat-generaal P.T.C. van Kampen heeft geconcludeerd tot verwerping van het cassatieberoep.

De raadslieden van de verdachte hebben daarop schriftelijk gereageerd.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over (de motivering van) de bewezenverklaring.

De bewezenverklaring en de bewijsvoering van het hof zijn weergegeven in de conclusie van de advocaat-generaal onder 2.3 tot en met 2.5.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 3 en 4.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:707

Zaaknummer: 24/01577

Rechters: M.J. Borgers, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: S.J. van der Woude en J. Kuijper

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kon het hof vaststellen dat de dagvaarding in eerste aanleg in persoon aan de verdachte is uitgereikt, nu de akte van uitreiking inhoudt dat de dagvaarding aan de huisgenoot van de verdachte is uitgereikt?

Kon het hof vaststellen dat de dagvaarding in eerste aanleg in persoon aan de verdachte is uitgereikt, nu de akte van uitreiking inhoudt dat de dagvaarding aan de huisgenoot van de verdachte is uitgereikt?

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de verdachte. Namens deze heeft de advocaat D.W.H.M. Wolters bij schriftuur een cassatiemiddel voorgesteld.

De advocaat-generaal P.T.C. van Kampen heeft geconcludeerd tot vernietiging van de uitspraak van het hof en tot terugwijzing van de zaak naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat het door de verdachte ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk is omdat het te laat is ingesteld.

Het cassatiemiddel slaagt in zoverre. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;

- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:708

Zaaknummer: 24/01948

Rechters: A.L.J. van Strien en R. Kuiper

Advocaten: D.W.H.M. Wolters

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan de akte van uitreiking worden aangemerkt als een omstandigheid waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is als bedoeld in artikel 408 lid 2 Sv, nu in de akte van uitreiking enkel het parketnummer van vonnis politierechter, persoonsgegevens van verdachte en tussenkomst van de tolk in de Poolse taal zijn vermeld maar daaraan geen mededeling uitspraak is gehecht?

Kan de akte van uitreiking worden aangemerkt als een omstandigheid waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is als bedoeld in artikel 408 lid 2 Sv, nu in de akte van uitreiking enkel het parketnummer van vonnis politierechter, persoonsgegevens van verdachte en tussenkomst van de tolk in de Poolse taal zijn vermeld maar daaraan geen mededeling uitspraak is gehecht?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het hoger beroep te laat is ingesteld en daarom niet-ontvankelijk is.

Het hof heeft het namens de verdachte ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk verklaard en daartoe overwogen:

“Verdachte is door de politierechter bij verstek veroordeeld tot een week gevangenisstraf. Op 31 oktober 2018 is de uitspraak aan verdachte in persoon uitgereikt, in het bijzijn van een tolk in de Poolse taal. Op dat moment was verdachte dus bekend met het vonnis. Namens verdachte is op 3 maart 2023 hoger beroep ingesteld. Volgens de wet had verdachte veertien dagen de tijd om hoger beroep in te stellen. Het hoger beroep is echter pas na het verstrijken van die termijn ingesteld. Daarom zal verdachte niet-ontvankelijk worden verklaard in het hoger beroep.”

Artikel 3 lid 1, 2 en 7 van Richtlijn 2010/64/EU van het Europees Parlement en de Raad van 20

oktober 2010 betreffende het recht op vertolking en vertaling in strafprocedures (PbEU 2010, L 280; hierna: Richtlijn 2010/64/EU) luidt:

“1. De lidstaten zorgen ervoor dat een verdachte of beklaagde die de taal van de strafprocedure niet verstaat, binnen een redelijke termijn een schriftelijke vertaling ontvangt van alle processtukken die essentieel zijn om te garanderen dat hij zijn recht van verdediging kan uitoefenen en om het eerlijke verloop van de procedure te waarborgen.

2. De essentiële processtukken omvatten beslissingen tot vrijheidsbeneming, de tenlastelegging of dagvaarding en vonnissen.

(...)

7. Als uitzondering op de in de leden 1, 2, (...) opgenomen algemene regels kan, in plaats van een schriftelijke vertaling, een mondelinge vertaling of mondelinge samenvatting van de essentiële processtukken worden verstrekt, op voorwaarde dat deze mondelinge vertaling of mondelinge samenvatting het eerlijke verloop van de procedure onverlet laat.”

Artikel 366 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) luidt:

“1. De officier van justitie doet de mededeling van het vonnis dat de beslissing van de rechtbank op grond van artikel 349, 351 of 352, tweede lid, bevat en dat buiten de aanwezigheid van de verdachte is uitgesproken, zo spoedig mogelijk aan hem betekenen.

2. Deze mededeling wordt niet gedaan

a. aan de verdachte aan wie de dagvaarding of aan wie de oproeping voor de nadere terechtzitting na schorsing van het onderzoek voor onbepaalde tijd, in persoon is betekend,

b. aan de verdachte die op de terechtzitting of op de nadere terechtzitting aanwezig is geweest,

c. indien zich anderszins een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de dag van de terechtzitting dan wel die van de nadere terechtzitting de verdachte tevoren bekend was.

3. De mededeling vermeldt de rechter die het vonnis heeft gewezen, de dagtekening van het vonnis, de benaming van het strafbaar feit met vermelding van de plaats en het tijdstip waarop het zou zijn begaan, en voor zoveel in het vonnis vermeld, naam en voornamen, geboortedatum en -plaats, en de woon- of verblijfplaats van de verdachte.

4. Indien de verdachte de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, wordt hem tevens een schriftelijke vertaling van de mededeling in een voor hem begrijpelijke taal verstrekt.”

Artikel 366 lid 1 Sv bepaalt dat de officier van justitie – behalve in de gevallen die zijn vermeld in artikel 366 lid 2 Sv – de mededeling van het vonnis dat de beslissing van de rechtbank op grond van artikel 349, 351 of 352 lid 2 Sv bevat en dat buiten de aanwezigheid van de verdachte is uitgesproken, zo spoedig mogelijk aan de verdachte betekent. Die mededeling bevat tevens de in artikel 366 lid 3 Sv genoemde gegevens. Artikel 366 lid 4 Sv bepaalt dat aan de verdachte die de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, een schriftelijke vertaling van de mededeling in een voor hem begrijpelijke taal wordt verstrekt. Deze regeling beoogt te waarborgen dat ook de verdachte die de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, in kennis wordt gesteld van de onderdelen van het vonnis die van belang zijn met het oog op de mogelijkheid van het instellen van hoger beroep. (Vgl. HR 21 april 2020, ECLI:NL:HR:2020:770, rechtsoverweging 2.4.)

Het hof heeft vastgesteld dat het vonnis van de politierechter van 26 augustus 2016 op 31 oktober 2018 aan de verdachte in persoon is betekend, in het bijzijn van een tolk in de Poolse taal. Op grond van deze overweging, waarin besloten ligt dat de verdachte de Nederlandse taal niet of onvoldoende beheerst, heeft het hof geoordeeld dat zich een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de verdachte toen bekend was met de einduitspraak en dat het hoger beroep daarom na het verstrijken van de beroepstermijn is ingesteld. Dit oordeel en de daaraan voorafgaande vaststelling zijn niet zonder meer begrijpelijk. In de akte van uitreiking zijn immers slechts het parketnummer van dat vonnis, persoonsgegevens van de verdachte en enkele overige identificerende gegevens van de verdachte – en dus niet alle in artikel 366 lid 3 Sv genoemde gegevens – vermeld. Uit die akte blijkt niet welk stuk aan de verdachte is uitgereikt en dus ook niet of dat stuk een ‘mededeling uitspraak’ en/of een schriftelijke vertaling daarvan, zoals bedoeld in artikel 366 lid 4 Sv, betreft. Ook kan uit de vermelding op de akte van de tussenkomst van een tolk in de Poolse taal met het tolknummer, zonder dat is vermeld welke informatie door de tolk is verstrekt, niet worden afgeleid of de verdachte – mede gelet op de eisen die voortvloeien uit artikel 3 lid 7 Richtlijn 2010/64/EU – door die tussenkomst op de hoogte is gekomen van wat voor hem van belang was met het oog op het instellen van hoger beroep.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt

berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:710

Zaaknummer: 23/04730

Rechters: T.B. Trotman en R. Kuiper

Advocaten: J.S. de Gram

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan de klacht dat de grondslag voor de ontnemingsmaatregel zou komen te vervallen indien het middel in de strafzaak doel zou treffen, in de ontnemingszaak worden aangemerkt als middel als bedoeld in de wet?

Kan de klacht dat de grondslag voor de ontnemingsmaatregel zou komen te vervallen indien het middel in de strafzaak doel zou treffen, in de ontnemingszaak worden aangemerkt als middel als bedoeld in de wet?

Procesverloop in cassatie

Het beroep is ingesteld door de betrokkene. Namens deze hebben de advocaten J.H.L. Antonides en M. Draaijers bij schriftuur een (voorwaardelijk) cassatiemiddel voorgesteld.

De advocaat-generaal P.M. Frielink heeft geconcludeerd tot niet-ontvankelijkverklaring van de betrokkene in het cassatieberoep.

Beoordeling van de schriftuur en de ontvankelijkheid van het beroep

Als cassatierechter onderzoekt de Hoge Raad alleen cassatiemiddelen (klachten) als in de wet bedoeld. Als een zodanig cassatiemiddel kan alleen gelden een stellige en duidelijke klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen. De schriftuur voldoet niet aan dit vereiste, zodat deze onbesproken moet blijven.

De schriftuur strekt immers slechts tot vernietiging van de bestreden uitspraak in de ontnemingszaak voor het geval dat het tweede cassatiemiddel in de hoofdzaak gegrond zou worden bevonden. Daarbij verdient nog opmerking dat op grond van artikel 6:1:16 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) een uitspraak op een vordering van het openbaar ministerie tot oplegging van de verplichting een geldbedrag aan de staat te betalen ter

ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel pas kan worden tenuitvoergelegd nadat en voor zover de veroordeling als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr) onherroepelijk is geworden. Verder vervalt op grond van artikel 511i Sv een uitspraak op een vordering van het openbaar ministerie als bedoeld in artikel 36e Sr van rechtswege doordat en voor zover de uitspraak als gevolg waarvan de veroordeling van de verdachte als bedoeld in artikel 36e Sr achterwege blijft, in kracht van gewijsde gaat (vgl. HR 14 april 1998, ECLI:NL:HR:1998:ZD1016).

Nu de betrokkene niet binnen de bij de wet gestelde termijn bij de Hoge Raad door een raadsman een schriftuur met cassatiemiddelen heeft doen indienen, is niet in acht genomen het voorschrift van artikel 437 lid 2 in samenhang met artikel 511h Sv. Dat brengt mee dat de Hoge Raad het cassatieberoep niet in behandeling kan nemen.

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-04-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:712

Zaaknummer: 25/01706

Rechters: M.J. Borgers, F. Posthumus en T.B. Trotman

Advocaten: J.L.H. Antonides en L.M. Draaijer

Wetsartikelen: art. 36e Sr en art. 511 Sv